

IERTARE SAU DREPTATE

- *Duminica a nouăsprezecea, Predica de pe munte* -

„Precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea” (Luca 6, 31). Sfinții Părinți au numit acest îndemn al Mântuitorului, „Legea de aur a moralei creștine”. Textul este inclus în Predica de pe munte și este un rezumat mai larg al învățaturii Mântuitorului Hristos. Să ne oprim puțin asupra conținutului acestor cuvinte pentru a constata simplitatea. Sunt simple ca adevărul! Și cât de bine se potrivesc oricui le-ar întâlni! Și cât de ușor sunt de înțeles pentru oricine! Căci toți știm ce vrem să ne facă nouă oamenii. Toți vrem ca oamenii să ne facă numai bine. Vrem să fim iubiți, vrem să fim ajutați. Cuvântul Mântuitorului are în vedere atât de mult interesele noastre, încât nu este posibil să nu le înțelegem și pe ale altora, așa cum le înțelegem pe ale noastre. Ne ia pe noi înșine drept măsură a modului cum trebuie să ne purtăm cu altul. Cum vrem să se poarte alții cu noi, așa să ne purtăm și noi cu dânșii. Mântuitorul este Cel ce a adus în lume noutatea iubirii. Sfatul acesta este o altă formă de exprimare a unui alt principiu: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 19, 19). De aceea a zis: „Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unii pe alții precum v-am iubit și Eu pe voi” (Ioan 13, 34). Dar de ce era porunca aceasta nouă? Era nouă pentru că Mântuitorul precizează să iubim chiar pe vrăjmașii voștri, să binecuvântăm pe cei ce ne blestemă, să facem bine celor ce ne urăsc și să ne rugăm pentru cei ce ne nedreptătesc și ne prigonesc (Matei 5, 44). Recunoaștem că nu este un sfat ușor de urmat și că ne pune la mare încercare. Teoretic îl înțelegem și chiar îl admitem, dar când este vorba de pus în practică, ni se pare, dacă nu imposibil, cel puțin nedrept. Să nu luăm lucrurile ușor și să nu trecem pe lângă acestea ca și cum ar fi bune, dar nu pentru noi. Suntem aici în fața unui fapt. Ori facem precum ne învață Iisus Hristos și suntem creștini, ori nu facem, și nu suntem creștini. Dragostea ta îl bucură pe cel ce te iubește, dar acela crede că i se cuvine, pe când dragostea care ar răsplăti vrăjmășia ar pune altfel problema. Cel pe care-l iubești, când te urăște, nu te va putea urî mai mult și, încetul cu încetul, își va modifica și el sentimentele. Mântuitorul a vrut să instaleze legea iubirii în locul legii răzbnării. Nu este ușor să urci la bunătatea pe care Mântuitorul o recomandă, atunci când ni se face un rău. Adevărata noastră izbândă nu este împotriva celor ce ne fac rău, ci mai ales împotriva noastră. Fericiți sunt cei ce trăiesc în pace cu toți oamenii și care nu au nici un dușman, afară de diavolul! Fericiți sunt creștinii ce trăiesc în desăvârșită dragoste unii cu alții! Să rugăm pe Dumnezeu dragostei și al milei să ne împace în Hristos pe toți și să ne învrednicească împărăției cerești, care este împărăția iubirii veșnice. Să ne curățim de păcate, să fim cu iubire față de semenii noștri, să ajutăm, să răspundem la rău prin bine și la ură prin dragoste, să luăm hotărârea de a iubi pe toți oamenii.

SATUL CONTINUITĂȚII ROMÂNEȘTI

Așezările rurale românești reprezintă, din îndepărtatele timpuri ale istoriei, vetrele cele mai autentice de viață ale neamului nostru. Legate ființial de civilizația, cultura și spiritualitatea poporului, ele sunt păstrătoare ale specificului etnic prin veacuri, marcat de datini și obiceiuri de mare frumusețe și originalitate. Matcă de tradiție și valori, satul constituie un mediu de referință în cercetarea istoriei noastre naționale. Este o categorie istorico-etnografică de cea mai mare însemnătate pentru înțelegerea vieții milenare a românilor. Prin structura lui complexă, prin sistemul de organizare, de gândire și acțiune, satul românesc a fost temelia țării, timp de nenumărate secole de-a lungul istoriei. Înseși orașele, în afară de cetățile militare ale timpului, au provenit din sate. Reprezentând localizarea cea mai pregnantă a energiilor etnicului românesc, satul autohton, deși mai puțin durabil în construcțiile sale, a fost cel mai durabil prin universul său cultural și spiritual. Nici o lege din afară, atât timp cât a fost simțit drept unicul rezervor spiritual al țării, nu i-a putut afecta continuitatea, pentru că în el viața își avea cursul firesc, cu legile, nevoile, obiceiurile, credințele și măsurile sale de acțiune conforme cu stilul propriu tradițional, logic, clar și coerent, verificat de vreme și capabil să dea răspuns oricărui aspect al existenței. Satul poartă în sine originea neamului și a țării. Chiar în vreme de restriște, când au lipsit cronicile, când condițiile obiective ale epocilor și valurilor vremii n-au dat răgaz românilor de a lăsa hrisoave de cancelarie ori inscripții despre viața din preajma Carpaților, datinile păstrate în sate au înscris în analele culturii orale a poporului, istoria așa cum a fost și cum a trăit-o. În vatra de obârșie, ori mutat vremelnic din calea năvălirilor dușmane în adăpostul munților și al codrilor, satul a existat mereu la noi, ca semn al statorniciei, cu aceleași legi și datini, unde viața n-a putut fi stinsă nicicând și nicicum de vitregiile vremii. Chiar când unele sate au fost șterse din temelii în cursul istoriei, ele au renăscut, pentru că trăinicia lor le-a dat-o obștea neîngenuncheată în ființa spirituală, reconstruindu-și vetrele într-o neconținută devenire și înnoire, pentru că aici erau neamul, țara, credința sfântă, ogorul românului și toți cei dragi de acasă, ca și rădăcinile lor în cultul înaintașilor de sub glie. De aceea, se poate spune că patria mică a fiecărui țaran a fost satul, locul de moșie și viață, încheiat cu șanțuri, delimitat în timp și spațiu, trăind în sine și prin sine, dar niciodată izolat, satele unindu-și adesea forțele pentru apărare sau participând ceremonial la înrudirile tradiționale, sărbători populare, nedei, târguri și alte manifestări etno-zonale, păstrând o legătură firească și durabilă. Ceea ce asigură permanența culturală a satului dintotdeauna este tradiția sub multiplele ei forme de manifestare în viața colectivității. Continuitatea de veacuri a tradiției satelor noastre a fost dată de Biserică. Biserica a avut o importanță deosebită în cadrul tradițiilor de întemeiere și hotărnicire a așezărilor rurale. Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este Biserica?

Răspuns: Biserica este așezământul sfânt întemeiat de Domnul nostru Iisus Hristos, pentru mântuirea oamenilor. Ea duce mai departe, până la sfârșitul veacurilor, propovăduirea cuvântului dumnezeiesc, împărtășește fiilor ei harul sfinților prin Sfintele Taine și îndrumă pe credincioși pe calea vieții adevărate. Bisericii i-a dat Domnul această întreită putere: **1)** să învețe adevărul dumnezeiesc; **2)** să săvârșească Sfintele Taine și slujbele bisericești; **3)** să îndrume pe oameni spre trăire curată, în numele Său. În Biserică, Domnul nostru Iisus Hristos împărtășește harul Sau mântuitor, prin Duhul Sfânt în Sfintele Taine. Adevărul mântuirii în Biserică este mare și taina lui este adâncă. De primirea și urmarea lui atârnă însăși mântuirea noastră. Pentru a apropia acest adevăr de înțelegerea noastră, Mântuitorul face asemănarea cu vița și mlădițele: „Rămâneți întru mine și eu întru voi. Precum mlădița nu poate să aducă roade de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți întru mine. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne întru mine și eu întru el, acela aduce roadă multă, căci fără mine nu puteți face nimic. Dacă unul nu rămâne întru mine, este lepădat ca o mlădiță ce s-a uscat” (Ioan 15, 4-6). Precum mlădița se usucă dacă este ruptă de viță, de la care primește hrana prin sevă, tot așa și sufletul moare duhovnicește, adică își pierde mântuirea, dacă se rupe de Biserică, trupul tainic al lui Hristos, care îl hrănește duhovnicește prin harul dumnezeiesc. Harul din Biserică este ca sângele cald din trupul omenesc viu, sânge care hrănește toate organele trupului. Dacă un organ se desprinde de trup, atunci imediat se lipsește de viață, căci nu mai curge în el sângele trupului, și așa este de aruncat. Tot așa și credinciosul care se desprinde de Biserică, în care este harul, moare sufletește, pentru că nu mai are viață duhovnicească din trupul tainic al lui Hristos. Tot biserică se numește și locașul de rugăciune sfințit și închinat lui Dumnezeu, pentru că acolo se adună obștea credincioșilor să asculte cuvântul dumnezeiesc, să ia parte la aducerea sfintei jertfe a Domnului și să aducă împreună închinare lui Dumnezeu. În clădirea bisericii, în Sfântul Altar, se păstrează Sfânta Împărtășanie, care este trupul viu și sângele Domnului sub chipul pâinii și al vinului. Acolo se săvârșesc cele mai multe slujbe religioase, după rânduiala Bisericii. După aceea clădirea bisericii se mai numește „Casa Domnului”.

Întrebare: Cine sunt membrii Bisericii?

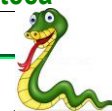
Răspuns: Din Biserică fac parte toți cei botezați cu botezul creștin, adică în numele Sfintei Treimi, care cred în Domnul nostru Iisus Hristos, care mărturisesc aceeași credință, care se împărtășesc cu aceleași Sfinte Taine, care aduc aceeași închinare lui Dumnezeu și stau sub cârmuirea văzută a aceleiași ierarhii bisericești. Nu numai dreptii, ci și păcătoșii fac parte din Biserică; dar păcătoșii sunt membrii sau mădulare bolnave ale Bisericii. Și nu numai credincioșii vii, ci și cei morți care au adormit în credință sunt membrii ai Bisericii. Dintre membrii Bisericii de după moarte, unii se deosebesc de ceilalți prin înălțimea la care s-au ridicat în trăirea virtuților creștine. Aceștia sunt sfinții bineplăcuți lui Dumnezeu. Sfinții sunt cinstiți în mod deosebit de Biserică.

PAROH: Preot **Ioan Alupoai** † **Telefon:** 0745 497143 † **Contul parohiei - BANCA TRANSILVANIA:** RO81BTRLRONCRT0P90566101

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 30 septembrie	18:00	Vecernie la Mănăstirea Popăuți
Marti 1 octombrie	07:00 - 11:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Miercuri 2 octombrie	17:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 4 octombrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 5 octombrie	07:00	Sf Liturghie, pomenirea morților
	18:00	Vecernie
Duminică 6 octombrie	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Nu-ți schimba firea!

Un om a găsit un șarpe pe moarte arzând într-un foc. S-a hotărât să-l scoată de acolo, dar când colo, șarpele l-a mușcat. Din cauza durerii, omul l-a scăpat, iar șarpele a căzut înapoi în foc. Bărbatul a încercat din nou să-l scoată din foc și încă o dată șarpele l-a mușcat. Între timp un bărbat care trecea prin zonă s-a apropiat și i-a spus: „Scuză-mă, dar ești încăpățânat! Nu înțelegi că de fiecare dată când încerci să-l scoți din foc, te va mușca?”. Bărbatul i-a răspuns: „Firea șarpelui este să muște, iar a mea este să ajut. Lucrurile acestea nu se vor schimba niciodată”. Astfel, cu ajutorul unei sârme, bărbatul a scos șarpele din foc, salvându-i viața. Nu-ți schimba niciodată firea, chiar dacă cineva îți face rău, nu-ți pierde esența. Ia-ți doar măsuri de siguranță. Unii persecută fericirea, alții cred în ea. Fă-ți griji mai puțin despre reputația ta și mai mult despre conștiință. Deoarece conștiința reprezintă ceea ce ești tu, iar reputația ceea ce spun alții despre tine. Indiferent de ce spun oamenii despre tine, nu este problema ta, ci a lor.

Simplitatea

La ora de religie, o fetița de 6 ani desena și colora de zor. Învățătoarea de la acea clasa a întrebat-o: „Păpușico! Ce desenezi acolo?”. Fetița a răspuns: „Îl desenez pe Dumnezeu”. Învățătoarea i-a vorbit din nou, zicându-i: „Dar cum Îl desenezi tu pe Dumnezeu, căci nu l-ai văzut nimeni cu ochii și nu știm cum arată”. La care fetița a răspuns: „Nu-i nimic că nu l-au văzut. O să-L vadă și o să-L cunoască după ce-L desenez eu!”.

Semințe pentru fericire

Într-o noapte o femeie a avut un vis ciudat, de parcă vânzător la magazin era Însuși Dumnezeu. „Doamne, Tu ești?”, a întrebat cu bucurie femeia. „Da, Eu sunt!”, i-a răspuns Domnul. „Ce pot cumpăra de la Tine?”, Îl întrebă ea. „De la Mine poți cumpăra orice”, a fost răspunsul. „Dacă e așa, atunci dă-mi, te rog, sănătate, fericire, succes și mulți bani”. Domnul i-a zâmbit binevoitor și s-a dus să-i aducă produsele comandate. În scurt timp El s-a întors cu o cutiuță în mână. „Asta e tot?”, exclamă mirată și dezamăgită femeia. „Da, asta e tot”, îi răspunse Domnul. „Oare n-ai știut că la magazinul meu se vând doar semințe?”.

